

fordrer af os, det er virkelig ikke blevet betydeligt svækket ved de statsretlige Grunde, der ere blevne anførte ved den foreliggende Ordning.

Jeg maa tilstaae, at end ikke det ubetinget meest Slaaende, som af den høitærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (S. C. Larsen) er anført imod Ministeriets Opfattelse, har været fuldkommen overbevissende for mig; der er een Ting, som jeg mener, at den høitærede Rigsdagsmand uomtvistelig har bevilst, han har vistnok aldeles upaatvivlelig bevilst, at det ikke ligger i Warschauerprotocollens Tanke, at Kongelovens Arvesølge skulde være ophævet, men denne høitærede Statsretslærer maa indrømme mig, at det ligger heller ikke udtryffeligt i Warschauerprotocollens Tanke, at Kongelovens Arvesølge skal vedblive at bestaae. Sandheden er den, at hverken den ene eller den anden af disse Tanker ligger i Protocollen, men, hvis jeg formaaer at læse den, saa ligger der i Warschauerprotocollen en tredie Tanke, nemlig den, at der i den danske Kongelov skal søges en Retstitel, ifølge hvilken Prinds Christian kan komme til at aspirere til Danmarks Throne; denne Tanke er ogsaa i Samklang med Cessionacterne, som netop give den Retstitel, der er nødvendig for, at Prinds Christian kan komme i Betragtning med Hensyn til at blive designeret som Thronfølger i Danmark; det er disse Cessionacters uafviselige Betydning, men derimod tror jeg ikke, at det ligger i Cessionacternes Natur at bestemme Noget om Arvesølgen, og hvad nu endelig Londonertractaten selv angaaer, saa forstaaer jeg mig vel ikke stort paa diplomatisk Acter, men jeg kan ikke fatte Andet, end at denne Tractat er affattet fuldkommen correct. Den udtaler sig kun om det, den skal udtale sig om, den siger: der er et Factum tilstede, nemlig at Kongen af Danmark og Keiseren af Rusland ere blevne enige om Noget; den fremsætter dette Factum, at, nemlig Prinds Christian og hans mandlige Et skal arve det udelelige danske Monarchie, og saa giver den endelig dette Factum den europæiske Anerkjendelse, som er nødvendig; hvad der derimod vil følge deraf, udtaler Tractaten sig ikke om, og det kan den heller

ikke, naar diplomatisk Etik skal følges; thi hvad Forandring der vil følge deraf med Hensyn til vore indre Retsforhold med Hensyn til Bevarelsen eller Ikke-Bevarelsen af Kongelovens Arvesølge, er et indre Spørgsmaal, som Kongen af Danmark maa afgjøre med Rigsdagen. Saaledes har jeg forstaaet det, og jeg har idag hørt den høitærede Premierminister udtale sig i samme Retning, og selv om det nu skete, hvad en æret Rigsdagsmand fra Randers (Wallentin) nylig udtalte, og som jeg iøvrigt af mit ganske Hjerte kunde ønske maatte skee, nemlig at Regjeringen kunde føre denne Sag tilbage dertil at den forelagde os Londonertractaten, — thi, saa var virkelig al Strid til Ende, — saa maa dog denne minærede Embedsbroder tillade mig den Bemærkning, at dermed var det dog ikke afgjort, at vi være hjælpsne; thi Londonertractaten trænger til en authentisk Fortolkning, det tror jeg ikke der kan være Spørgsmaal om, og denne authentiske Fortolkning ligger i den fgl. Kundgjørelse. Det er meget muligt, at vi kunne ønske en bedre Fortolkning, det vil jeg ikke benægte; men det staaer klart for mig, at vi ikke kunne faae en anden Fortolkning af dette Actstykke, uden efter Conference med de garanterende Magter. Det kongelige Budskab har nu foreligget for hele Europa i omtrent $\frac{1}{2}$ Aar, og netop i denne Mellemtid er Londonertractaten vistnok — det vil ialtsald Udenrigsministeren kunne sige — tiltraadt af ikke saa europæiske Potentater, altsaa er det dog utvivlsomt, efter min Opfattelse, givet, at de contraherende Magter og de, som senere tiltraadte, ansee den authentiske Fortolkning af Londonertractaten, som er givet i det kongelige Budskab, for correct; havde de ikke gjort det, tvivler jeg om, at de havde undladt at gjøre Indsigelse derimod. Det er blevet anført som det, der i Særdeleshed vækker Bekymring med Hensyn til det kongelige Budskab, at det berøvede det danske Kongehuus Noget af dets legitime Fordringer. Det er nu vistnok, at jeg baade efter Opdragelse og Anskuelse i Hjertet er Royalist og Legitimist; det skulde aldrig falde mig ind at undervurdere Betydningen af legitime Adkomster; jeg kan godt forstaae, hvormeget man skal tage i Betænkning at rokke ved nogen som-